

הנשים והנערים חזרו מהמעצר באלג'יר וסיפרו על שלושת החוטפים אשר תפסו

"מוסוליני" העשוד

שוב, לאורך המטוס. הוא היה עצבני נורא. לבש חליפה אפורה וחולצה לבנה ונראה כמו חזיר ההולך לחתונה.

הופעה ליו:
"חברו הרוזה היה עדין יותר, פיטפט ב' ערבית ועברית. הוא אמר: יש לי ידידים בתל-אביב. הייתי בתל-אביב, לא מזמן. יש שם יהודים שרוצים בפיתרון של שלום — אך הממשלה של הישראלים מתנגדת".
"שאלתי את שמו. אז חיך וענה בחצי-רצינות: 'יש לי אלף שמות!'
"הקצין הראשון, פרוז, עבר על פניו כשפרצופו מכוסה בדם. מצד שני, אנחנו בהחלט לא ראינו שאחד החוטפים — ש' עמדו לצידנו — ליקק את הדם, כמו ש' סיפרו בעיתונים.
"אחר-כך ישב הקצין עם שלוש הדיילות ועם דייל אחד, מאחורינו, כשידיהם מאחרי

האמת — גם אנחנו נרגענו אז".
החטופים שוכנו בבניין-המשטרה שבשדה התעופה. ואילו החוטפים נלקחו למעצר.

תמונה דומה מסרו ליו ומישל קטור
זל, אורחים קנאדיים ויהודים ממונטרי-אול.
סיפור מרש:
"עוד ברומא הרגשנו ארנוחות. אולי הרגשה מוקדמת. אולי סתם משום שהמטוס איחר לצאת. במיוחד ריתק אותנו השמן שבין השלושה. מייד הדבקנו לו. אשתי ואני, את הכינוי 'מוסוליני'.
וכדי להוכיח את הדמיון, צייר מישל את דמותו של 'מוסוליני' (ראה שער) ואת חברו הרוזה, שהחזיק רימון בתא הנוסעים. 'אחר-כך, כשהם תפסו את המטוס ועוד לא ידענו זאת, הסתובב מוסוליני הלוך ו-

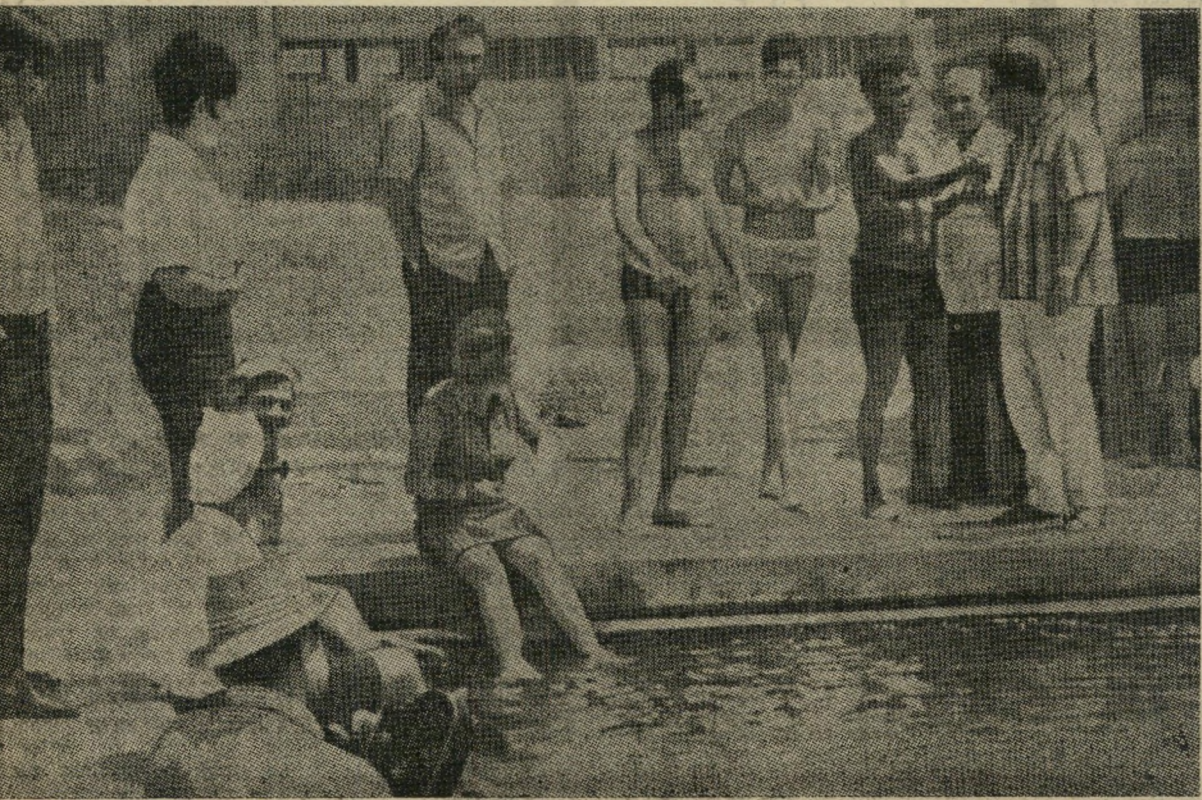
אנחנו לא אנשי אל-פתח. אנחנו אנשי ג'תף".
כאן מתגלה סתירה. נוסעת אחרת, טובה פיטל, טוענת שהשמן הראה להם סמל, הצהיר 'אני מאל-עסיפא! — האירגון שפשט על שדה-התעופה של לוד'.
חברו היה נלהב יותר. הוא הוסיף, ב' אנגלית, כשהרימון שבידו מתנדנד מן ה' ניצרה: 'כן, ואנחנו רוצים לקבל בחזרה את בית-לחם ואת רמאללה!'
"אבל הוא היה עצבני נורא. כל הזמן חששנו שמהו יתפוצץ, והמטוס יפול.
רק כשהגענו לשדה-התעופה הבית הלבן, של אלג'יר — נרגע השמן. ולהגיד את
* גיבתה תחריר פלסטין — אירגון ה' שיחזור הפלסטיני. אל-עסיפא — הזרוע הלוחמת של אל-פתח.

ה היה כמנ חלום-בלהות או סרט-מתח
הוליבודי רע:
איש רוה ובעל שפם שחור ודק הסתובב, כשהוא מחזיק רימון בניצרה; איש שמן, בעל צהאר של שור ופרצוף הדומה להפליא לזה של מוסוליני, נופף אקדח בעצבות — והצחית של הבואינג 707 של אל-על ישב ב' תא האחורי, ידיו מאחורי גבו.
"פחדנו לא כל-כך שייעשו לנו משהו — כמו שפחדנו שייקרה משהו בטעות ו' כולנו נעוץ, סיפרה בהתרגשות אחת הנוס' עות שהגיעו ביום הראשון בלילה, לשדה התעופה לוד לאחר שעברה על כולם ה' נסיעה ההרפתקנית ביותר בה נתנסו אזר' חים ישראלים.

נסעת ישראלית אחרת היתה חיה קצורין (30), אשת החוג הנוצץ, ידידת חוגו של המהנדס עמיחי סולל ואשר ידועה, יחד עם בעלה, כאשת-חברה-יודיסקוטקים.
סיפרה חיה, בדידתה המפוארת שברחוב הרצל 33, שברמת-גן:
"ישבתי בשורת-המושבים השנייה. ליד תא' הטייסים. אני זוכרת היטב את החוטפים: השמן-קירח, ושני הגבוהים-הרוזים.
"אחד מהם היה דמות ביימס בונדית ממש. הרכיב משקפי-שמש אמריקאים, ועל שפתו העליונה היה שפם שחור, דקיק.
"השמן הצהיר בעברית, כשבידו אקדח:

נירה אבניאלי ויהודית אבנר, כולן מתל-אביב, אינן מתרגשות במיוחד ממה שעבר עליהן. "זה הכל בתפקיד", הן אומרות. מייד עם בואן הרגיעו הדיילות את נשות אנשי-הצוות החטופים.

והנשים לא נכנסו למים. היתה זו קייטנה מוזרה שעזרה לנוסעים להרפות מעט את מתח-ההרפתקה. ביתר שעות-היום הופרזו הנוסעים מאנשי-הצוות, אם כי כולם שוכנו בקסרקסין עזוב בנמל-התעופה.

"שלום!" מנופפת הדיילת עדנה בכרך, הנראית מלאתי מרץ, כאילו עברה עליה טיסה שיגרתית.